

[Carlsen-Skiødt.]

livets og Befordringens Tjeneste. Ud fra denne Betragtning maa man erkende, at det er yderst betænkeligt at fratage en Del af Befolkningen et Gode, de har haft Lov til at benytte gennem en længere Aarrække.

Det drejer sig her for Odense Amts Vedkommende om fem Bilrutelinier, der er nævnt af andre ærede Talere, de to fra Nordfyn og de to fra Kerteminde, og dertil knytter sig yderligere en fra Nordvestfyn, Haarslev—Odense. Alle disse Linier har den Opgave at betjene Befolkningen i de Egne, gennem hvilke Bilerne gaar, dels paa Erhvervslivets, dels paa Personbefordringens Omraade. Ingen af disse Egne har direkte Jernbaneforbindelse med Odense, og Forholdene former sig jo saaledes i Odense Amt, at Odense er det store Centralpunkt, hvortil man maa ind baade i det ene og i det andet Ærinde. Nu er Spørgsmaalet altsaa foreløbig afgjort ved Amtsraadets Kendelse, og der synes ikke at være Mulighed for, da der har været indsendt ny Ansøgning til Amtsraadet, at der fra Amtsraadets Side vil ske nogen Ændring i den en Gang truffne Afgørelse, der dog maa siges at hvile paa et meget svagt Grundlag, idet Vedtagelsen er sket med 6 Stemmer imod 5. Ogsaa af denne Afstemning vil man forstaa, at der selv indenfor Amtsraadet har været stærkt afvigende Meninger om Opretholdelsen af vedkommende Rutebillinier.

Befolkningen vidste da ikke andet Raad end at gaa til Regering og Rigsdag, hvad den nu har gjort, og nu ligger Afgørelsen af Sagen eller rettere sagt Afgørelsen af, om der kan ydes dem nogen Hjælp, saa de fremdeles kan faa Lov til at beholde denne Befordring ind til Byen, til Storbyen paa Fyn, som de hidtil har haft, i Regeringens og Rigsdagens Haand. Saa vidt man har kunnet forstaa af det af den højtærede Trafikminister afgivne Svar til Andragerne, synes det, som om Ministeren forstaaer Loven af 4. Juli 1927 saaledes, at han ikke har nogen Myndighed til at ændre Amtsraadets Afgørelse. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa dette Spørgsmaal. Bestemmelsen synes at være noget tvivlsom, noget uklart affattet, naar det gælder gamle Rutebillinier. Derimod er Loven formentlig saadan at forstaa, at ved nye Ruter har Ministeriet en større Myndighed end Amtsraadet og de stedlige Myndigheder.

Dette maa nu tages under Overvejelse. Men det, som jeg gerne vilde tillade mig paa Andragernes Vegne at spørge den højtærede Trafikminister om, er dette: Hvis en grundig Gennemgang af Loven af 4. Juli 1927 viser,

at Trafikministeren ikke kan ændre en af Amtsraadet truffen Afgørelse af dette Spørgsmaal, selv om samtlige Sogneraad ønsker en Linie opretholdt, vil den højtærede Trafikminister saa eventuelt benytte sin Myndighed, som jeg gaar ud fra, at Loven giver ham, til at give Tilladelse til en ny Rute med en noget ændret Kørsel eller med andet Udgangspunkt eller saadant noget, altsaa saaledes at Ruten, selv om den berører de samme Egne, dog alligevel maa betragtes som en ny Rute?

Dernæst vil jeg gerne spørge, om den højtærede Minister, hvis dette ikke kan lade sig gøre, vil arbejde for en Ændring af Loven, saaledes at ikke hele Afgørelsen kommer til at ligge i Amtsraadets Haand, men at Amtsraad og Sogneraadene bliver ligestillede paa dette Punkt, og at hvis de ikke kan enes, Afgørelsen da henlægges til den højtærede Minister.

For det tredie vil jeg gerne spørge, om den højtærede Trafikminister ikke, hvis han ikke kan gaa med til at give Sogneraadene lige saa stor Myndighed som Amtsraadene paa dette Omraade, kunde tænke sig at søge Loven ændret saaledes, at Amtsraadets Afgørelse i alle Tilfælde og i alle Forhold kan indannes for Trafikministeren.

Pinstrup: Det er det i Betænkningen anførte Samraad om Havnetakster, der giver mig Anledning til at tage Ordet. Det har sig jo saadan med disse Havnetakster, at det ikke er de paagældende Byer, der har den vedkommende Havn, som har Raadighed over og bestemmer, hvilke Takster der skal opkræves af de Varer, der tilføres Havnen, eller som udføres fra Havnen. I Henhold til en gammel Lov af 1868 er det Ministeren, der fastsætter disse Takster efter Indstilling fra Byraadene.

Dette er aabenbart en forældet Bestemmelse; og efter at vi var kommet over Krigstiden, og Havnetaksterne under denne havde været skruet urimelig højt op — ligesom alt andet var skruet urimelig højt i Vejret paa den Tid —, maatte nødvendigvis, da vi kom ind i roligere Tider, og navnlig da vi kom ind i Valutakrise 1925—26, det Spørgsmaal rejse sig, om vi ikke kunde komme bort fra disse urimelig høje Havnetakster, der jo kun tjener til Fordyring af Varerne, og som derfor maatte betales af Erhvervene, som var haardt nok spændt for i Forvejen og havde store Vanskeligheder at overvinde.

Dette førte til, at der i 1926 af den nuværende højtærede Minister for offentlige Arbejder blev nedsat en Kommission til